

[Justitsministeren.]

vist en sådan grad af uagtsomhed, som er beskrevet i den pågældende bestemmelse. En polititjenestemand bør i så henseende ikke have en ringere retsstilling end andre borgere.

I folketingets møde den 4. juni 1969 har jeg i anledning af et andet af fru Hanne Reintoft stillet spørgsmål suppleret min redegørelse af 16. maj 1968 om den nævnte Vietnamdemonstration med de oplysninger, som jeg var i besiddelse af.

Af *K. B. Andersen* til statsministeren (8. september 1969):

„I anledning af, at ministeren den 5. ds. ifølge pressereferater har givet udtryk for, at den tekniske udvikling vil kunne aktualisere tanken om reklamer i dansk fjernsyn, beder jeg ministeren svare på, om de fremsatte udtalelser skal opfattes som en fravigelse fra ministerens helt klare udtalelser i åbningsdebatten i oktober 1968 imod reklamer i TV.“

Begrundelse.

Under åbningsdebatten i oktober 1968 spurgte fhv. statsminister J. O. Krag statsministeren om regeringens og statsministerens mening om reklame i TV. Statsministeren gav udtryk for, at det var hans opfattelse, at man stræbte efter en fælles nordisk holdning.

Ministeren gav endvidere udtryk for at være en inderlig og inkarneret modstander af reklame i TV.

På Nordisk Råds møde i år vedtoges som bekendt en rekommandation til regeringerne om, at de tre lande, Danmark, Norge og Sverige, ikke hver for sig, men i samråd tager stilling til reklame i TV. Der er altså nu gode muligheder for en fælles nordisk stillingtagen.

Ministeren henviste i sine udtalelser i sidste uge til, at fremtidige satellittransmissioner kunne gøre tanken om kommercielt TV aktuel.

For radiokommissionen foreligger imidlertid et notat fra generaldirektør Gunnar Pedersen om telesatelliters anvendelse i forbindelse med radiofoni og fjernsyn, hvori det bl. a. hedder, at „selv om en satellit befinder sig uden for de nationale territorier, vil alene det forhold, at satellittens funktion som rekestation for et TV-program forud-

sætter en sendestation med visse kontrolfunktioner på jorden, betyde, at et ansvar skulle kunne placeres. Etableringen af en direkte sendende satellit på privat basis, f. eks. til reklameformål, uden tilladelse fra nogen ansvarlig teleadministration (regeringsmyndighed) må — også som følge af nødvendigheden af omfattende opskydningsfaciliteter og de meget store udgifter — anses for ret usandsynlig; men i givet fald vil der kunne træffes foranstaltninger af lignende art, som man har bragt i anvendelse over for de maritime piratsendere.“

Det er altså stadig helt klart en politisk afgørelse, om vi skal have reklame i TV. Og vi vil — efter Nordisk Råds møde i marts — ikke blive sat i en tvangssituation af de andre skandinaviske lande. Det er derfor stadig lige vigtigt, hvilken holdning regeringen og dens leder tager til spørgsmålet om reklame i TV.

Statsminister *Hilmar Baunsgaards* svar (10. september 1969):

Hverken regeringen eller jeg har ændret holdning i spørgsmålet om reklame i TV. Det er fortsat min opfattelse, at hverken Danmark, Norge eller Sverige bør tage stilling hver for sig.

De udtalelser, hr. K. B. Andersen henviser til at jeg skulle have fremført ved et møde i sidste uge, dækker således ikke over en ændret opfattelse hos mig, idet jeg fortsat er af den opfattelse, at Danmarks radio ikke bør indføre reklamer i TV. Mine udtalelser faldt alene som svar på en påstand om, at satellittransmissionerne kunne aktualisere problemet.

Indenrigsminister *H. C. Tofts supplerende svar* (8. september 1969) på spørgsmålet af 31. juli 1969 fra medlem af folketinget Kurt Brauer:

I skrivelse af 31. juli 1969 har medlem af folketinget Kurt Brauer stillet mig følgende spørgsmål (jfr. foran, sp. 8435):

„Vil ministeren drage omsorg for, at det af udvalget vedrørende revision af loven om bygningsmæssige civilforsvarsforanstaltninger indsamlede materiale (om, i hvilket omfang der i andre lande stilles krav om indretning af sikringsrum, og hvad disse krav går ud på) bliver offentliggjort, så hurtigt, som det er teknisk muligt?“